

Arrest

nr. 86 042 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die *loco* advocaat A. VODDERIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 15 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

*de persoon die verklaart te heten S. M. R. (...)
geboren te (...) op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.05.2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 11.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.05.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 15.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij documenten zou willen voorleggen maar nog niet in zijn bezit heeft waarbij dient opgemerkt te worden dat er niet kan geoordeeld worden over documenten die er niet zijn; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn zus en zijn broer telefonische vernomen heeft dat er mensen achter hem vragen en dat zijn zus en broer door deze mensen lastig gevallen worden waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 08.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel, het evenredigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende kan beschouwd worden. Zij stelt dat zij om redenen onafhankelijk van haar wil niet is kunnen verschijnen op het geplande verhoor voor het Commissariaat-generaal. Op 15 mei heeft zij dan een tweede asielaanvraag ingediend. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde de asielaanvraag in overweging moet nemen wanneer de voorgaande, identieke aanvraag door het Commissariaat-generaal werd geweigerd op bepaalde technische gronden, bijvoorbeeld wanneer de vreemdeling zich zonder geldige reden niet had aangemeld op de in de oproeping vastgestelde datum. Het is anders namelijk onmogelijk te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire bescherming. Door geen rekening te houden met het feit dat de eerste asielaanvraag om technische redenen werd afgesloten, heeft de gemachtigde de motiveringsplicht geschonden.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek. Daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De

bestreden beslissing is volgens haar minstens kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op haar leven.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het fair-play beginsel zou schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist:

“Overwegende dat de betrokkene op 11.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.05.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 15.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij documenten zou willen voorleggen maar nog niet in zijn bezit heeft waarbij dient opgemerkt te worden dat er niet kan geoordeeld worden over documenten die er niet zijn; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn zus en zijn broer telefonische vernomen heeft dat er mensen achter hem vragen en dat zijn zus en broer door deze mensen lastig gevallen worden waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De eerste asielaanvraag van 11 oktober 2011 van de verzoekende partij werd op 29 februari 2012 geweigerd door het Commissariaat-generaal omwille van het feit dat de verzoekende partij geen gevolg had gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar haar gekozen woonplaats werd gestuurd en haar op 8 februari 2012 opriep, terwijl zij geen geldige reden meedeelde ter rechtvaardiging van haar afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. Het ging met andere woorden om een 'technische weigering' op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

Tegen deze beslissing stelde de verzoekende partij beroep in met haar verzoekschrift van 20 maart 2012. Zij heeft met andere woorden haar argumenten tegen voornoemde beslissing kunnen uiteenzetten. Haar beroep werd echter verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 80.826 van 8 mei 2012.

De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de gemachtigde verplicht zou zijn een volgende asielaanvraag in overweging te nemen wanneer een eerdere asielaanvraag werd geweigerd op 'technische gronden', zoals hierboven werd uiteengezet. Er is de Raad geen enkele wetsbepaling of geen enkel beginsel bekend die een dergelijke verplichting zou opleggen aan de gemachtigde, en de verzoekende partij maakt bovendien in het geheel niet aannemelijk dat er een dergelijke wetsbepaling of een dergelijk beginsel bestaat. Het eerste onderdeel van het enig middel mist dus juridische grondslag.

In een tweede onderdeel beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek, en bovendien is de bestreden beslissing volgens haar minstens kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op haar leven. Dit zijn echter loutere beweringen die zij op geen enkele concrete

wijze aannemelijk maakt. Des te meer omdat de verzoekende partij de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist. Uit deze motieven blijkt bovendien dat de gemachtigde wel degelijk de zaak *in concreto* heeft onderzocht. De verzoekende partij maakt in het geheel niet aannemelijk wat zij bedoelt met de 'enorme impact' van de bestreden beslissing, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden.

Uit voorgaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt. Het enig middel is dan ook, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC